

16. navadna nedelja
Pirniče, 22. julij 2018
»Postavil jim bom pastirje«

Dragi bratje in sestre!

Ni naključje, da nas Cerkev ravno v vrhuncu dopustniške sezone spomni na Jezusove besede o počitku. Ko so se učenci po napornih oznanjevalnih potovanjih vračali k njemu, jim je namreč naročil: »Pojdite sami zase v samotni kraj in se malo odpočijte!« S tem Jezus tudi nam polaga na srce, da je počitek nekaj dobrega in da ga človek tu in tam zares potrebuje. Čas v katerem živimo je ves usmerjen v učinkovitost; konkurenca je neizprosna in stres, ki zaradi nje razjeda človeka zna biti uničujoč. Tudi zato je počitek tu in tam nujno potreben.

Vendar nam ta isti evangelijski odlomek pokaže še nekaj drugega. Po tem, ko je Učenik učence poslal k počitku se je namreč zgodilo, da je k njim, učencem, prišla še večja množica ljudi, ki je pri njih iskala tolažbe. Kako je ob tem reagiral Jezus? Ni poklical nazaj svojih učencev ter jih prosil naj za nekaj dni prestavijo počitek in prej odpravijo množico, ampak se je sam posvetil ljudem ter jih, kot pravi evangelist, »začel učiti mnogo stvari«.

Jezusov zgled je tu v prvi vrsti namenjen delodajalcem. Ti so danes mnogokrat pripravljeni spregledati potrebe podrejenih in od njih zahtevati (ali kdaj celo izsiliti) nadčloveške napore in tveganja lastnega zdravja, da bodo le izpolnjene vse delovne obveznosti. Ne glede na ceno. Jezus pa je bil pripravljen opravila, ki so jih sicer vršili učenci, sprejeti sam, da so si učenci lahko v miru spet nabrali novih moči. Ni konec koncev to plemeniti zgled nam vsem? Zgled, da smo se za blagor naših bližnjih, če je to potrebno, tudi mi pripravljeni odreči lastnim interesom. Da smo kdaj pa kdaj pripravljeni brez nerganja opraviti tudi delo, ki bi ga sicer moral opraviti kdo drug. Ne vem, kako je to urejeno v službah po katerih delate ali ste delali v preteklosti. Vem pa, da se med duhovniki pogosto dogaja, da moramo drug drugemu priskočiti na pomoč pri pastoralnem delu. V preteklem tednu sta bila tako na klice iz Pirnič pripravljena župnika v Preski in Šmartnem. Čez kak teden bo najbrž situacija obrnjena. Jezusov zgled nas torej vabi k nekakšni solidarnosti med nami, ki je nujno potrebna, da v poplavi opravil in zadolžitev preprosto »ne pregorimo«.

Če današnjemu evangelijskemu odlomku zdaj pridružimo še misel iz prvega berila bomo odkrili, da ima prebrana Božja beseda še druge, pomembnejše poudarke. V odlomku iz knjige preroka Jeremija vidimo, kako se Bog jezi nad »pastirji«, ki so slabo pasli zaupano jim čredo. Namesto za ovce, so skrbeli zase in svoje potrebe, in medtem se je čreda razkropila in bila, kot bi v

resnici sploh ne imela pastirja. Pastirji, na katere se Bog jezi, so voditelji, ki jim za ljudstvo ni mar in v resnici služijo le svojim interesom. Morda so to duhovniki, morda oblastniki, celo vladarji, morda so to politiki. Kakorkoli: njihovo izvrševanje oblasti Bogu še zdaleč ni bilo všeč. Zato pravi, da bo sam poskrbel za svoje ovce. »Postavil jim bom pastirje«, pravi Gospod, »da jih bodo pasli«.

Naj bo to, bratje in sestre, spodbuda tudi nam, da prosimo Boga za dobre pastirje: za papeža in škofe ter končno tudi za predstavnike svetnih oblasti, da bi se vedno znova zavedali, da jim oblast, ki jim je zaupana ni dana zato, da bi pasli sebe, temveč ljudstvo. Da bi ne iskali svojih interesov ampak to, kar je v blagor narodu, vsem ljudem. Kakorkoli že razumemo te besede, je »oblast vedno od Boga«. In če jo kdo vrši v nasprotju z voljo tega, ki mu je oblast dal, dela narobe. Zato mu bo oblast prej ko slej vzeta in zgodovina bo izrekla kruto obsodbo. Daj Bog, da bi se tega čimprej začeli zavedati tudi naši politiki. Amen.